

Степан Бандера

Степан Андрійович Бандера (1 січня 1909, с. Старий Угринів, нині Калуського району, Івано-Франківська область, Україна — 15 жовтня 1959, Мюнхен, Баварія,

ФРН) — український політичний діяч, один із чільних ідеологів і теоретиків українського

націоналістичного руху ХХ століття, після розколу Організації українських націоналістів — голова Проводу ОУН-Б. Борець за незалежність України у ХХ сторіччі.

Степан Андрійович Бандера народився 1 січня 1909 року в галицькому селі Старий Угринів, на території королівства Галичини і Лодомерії, що входило у склад Австро-Угорської монархії. Його батько, о. Андрій Михайлович Бандера, був греко-католицьким священником і походив з родини стрийських міщан-хліборобів Михайла й Розалії Бандер. Дружина Андрія Михайловича, Мирослава Володимирівна (1890—1922), у дівочтві Глодзінська, була дочкою греко-католицького священника зі Старого Угринова о. Володимира Глодзінського і його дружини Катерини. Фронти Першої світової війни 4 рази в 1914–1915 і 1917 пересувалися через його рідне село. Улітку 1917 року жителі Галичини стали свідками проявів національно-революційних зрушень і революції в армії царської Росії. У своїй автобіографії Степан Бандера згадує також про «велику різницю між українськими та московськими військовими частинами».

З дитинства С. Бандера був свідком відродження й будови Української держави. У середині 1927 року Бандера успішно склав випускні іспити в гімназії й вирішив вступити до Української господарської академії в Подебрадах (Чехословаччина), проте польська влада відмовила в наданні молодій людині закордонного паспорта, тому він був змушений на рік залишитися в Старому Угринові. У 1927–1928 роках Степан Бандера займався культурно-освітньою та господарською діяльністю в рідному селі. При цьому керував організаційно-вишкільною роботою по лінії підпільної УВО в довколишніх селах. У 1932–1933 рр. виконував функцію заступника крайового провідника, а в середині 1933 р. був призначений крайовим провідником ОУН і крайового коменданта УВО на ЗУЗ. У липні 1932 р. Бандера з кількома іншими делегатами від КЕ ОУН на ЗУЗ брав участь у Конференції ОУН у Празі (так звана Віденська Конференція, яка була найважливішим збором ОУН після установчого конгресу). У 1933 р. брав участь у конференціях у Берліні й Гданську.

Убивство. 15 жовтня 1959 року в під'їзді будинку на вулиці Крайтмайр, 7 (Kreittmayrstraße), в Мюнхені о 13:05 знайшли ще живого залитого кров'ю Степана Бандеру. Медична експертиза виявила, що причиною смерті була отрута. Богдан Сташинський зі спеціального пістолета вистрілив в обличчя Степану Бандері струменем розчину ціанистого калію.